விளங்கிய...

விளங்கியது. சோணாட்டு ... யாகும். காவிரியாறே சோழநாட்டு மக்களுக்குச் செவிலித்தாய்.

பாண்டிய நாட்டின் தலைநகரம் **மதுரை**. புகழ்பெற்ற துறைமுக நகரம் **கொற்கை** என்பது. கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டில் (பழைய) **காயல்** துறைமுக நகரமாயிருந்தது. **தொண்டி**யும் ஒரு துறைமுக நகரம். பிற்காலத்தில் **தூதுக்குடி** (தூத்துக்குடி), **காயல்பட்டினம்** என்பன துறைமுக நகரங்களாய் விளங்கின.

சங்க காலத்தில் **பொதுசா** (இன்றைய புதுச்சேரியை அடுத்த கடற்கரைப் பகுதி), **சோபட்டினம்** (மரக்காணம்) மாமல்லபுரம் என்பன சோழநாட்டிற்கு வடக்கே துறைமுகப் பட்டினங்களாயிருந்தன. பல்லவர் காலத்தில் **மயிலாப்பூர்**, மாமல்லபுரம் என்பன சிறந்த துறைமுக நகரங்களாக விளங்கின. பல்லவர் காலத்திலும் பிற்காலச் சோழர் காலத்திலும் **நாகப்பட்டினம்** சிறந்த துறைமுக நகரமாய் விளங்கியது.

2. சமுதாய வரலாறு

சங்க காலத்தில்

தொல்காப்பியத்தில் அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என நான்கு வகையினர் குறிக்கப் பட்டுள்ளனர். கல்வி, கேள்வி, ஒழுக்கம், உயிர்களிடத்து ஒத்த அன்பு இவற்றையுடைய பெருமக்கள் **அந்தணர்** எனப்பட்டனர்.

“அந்தணர் என்போர் அறவோர்மற்
றெவ்வுயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்”

என்னும் குறள் இவ்வுண்மையை விளக்கும். அந்தணர் அரசர்க்கு அறிவுரை கூறும் சான்றோராய் இருந்தனர் என்று கொள்ளலாம்.

அரசு செலுத்தியவன் **அரசன்**. அவன் மரபினர் அரச மரபினர் என்று பெயர் பெற்றனர். வாணிகம் செய்தவன் வாணிகன் அல்லது **வணிகன்** எனப் பெயர் பெற்றான். மழை வெள்ளத்தை அடக்கிப்

பயிர்த் தொழிலில் பயன் படுத்திக் கொண்டவன் வெள்ளாளன் (வெள்ளத்தை ஆள்பவன்) எனப்பட்டான். இவன் மிகுந்த முயற்சியெடுத்துக் கொண்டு பயிர்த் தொழிலைக் கவனித்து வந்ததால் **தாளாளன்** (முயற்சியுடையவன்) என்றும் பெயர் பெற்றான். இப்பெயர் தொழில்பற்றி வந்தமையே தவிரப் பிறவிபற்றி, வந்ததன்று. பண்- இராகம்; பாண்- பாட்டு; பாணன்- பாடுபவன். இசைப் புலவர்கள் பாணர் எனப்பட்டனர். பறை- பரையு (மலையாளம்) - அறிவி, தெரிவி; **பறையன்** - அறிவிப்பவன் (தெரிவிப்பவன்) ; அரசாங்க ஆணையைக் குடிமக்களுக்குப் பறையறிந்து தெரிவிப்பவன். இது அலுவல் பற்றி வந்த பெயர். துடி- உடுக்கை போன்ற இசைக் கருவி. துடி கொட்டுபவன் துடியன் எனப்பட்டான். பள்ளம்- வயல்கள்: மேட்டு நிலத்தில் அமையாமல் பள்ளத்திலே அமைபவை. இங்கு வேலை செய்யும் மக்கள் பள்ளர் எனப்பட்டனர். இது நிலம் பற்றி வந்த பெயர். மறம்- வீரம்; மறவன்- வீரன். இது பண்புபற்றி வந்த பெயர்.

தமிழகம் குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் என ஐவகை நிலங்களாகப் பகுக்கப்பட்டிருந்தன. இவற்றுள் இடைப்பட்டது முல்லை நிலம். அந்நிலத்தில் பசும் புல் வெளிகள் உண்டு. அங்கு ஆடுமாடுகளை மேய்த்துக்கொண்டு பால், தயிர் முதலியவற்றை விற்பனை செய்து வாழ்ந்து வந்த மக்கள் முல்லை நிலத்தார். இடைநிலத்தார் இடையர் எனப்பட்டனர். இவை நிலம்பற்றி வந்த பெயர்கள். குன்று - சிறுமலை; மலைப் பகுதிகளில் வாழ்ந்தவர் ‘குன்றவர்’ எனப்பட்டனர். அவர் நாளடைவில் ‘ன்’ கெட்டுக் ‘குறவர்’ எனப்பட்டனர். இவை நிலம் பற்றிய பெயர்களே. வணிகன் என்பது பொதுப் பெயர். அப்பெயர் அவரவர் விற்கும் பொருளோடு சேர்ந்து வழங்கப் பெற்றது. உப்பு விற்றவன் உப்பு வாணிகன் என்றும், அப்பம் விற்றவன் அப்ப வாணிகன் என்றும், பிட்டு விற்றவன் பிட்டு வாணிகன் என்றும் பெயர் பெற்றனர்.

குறிஞ்சி நில மக்கள் பொருப்பன், வெற்பன், சிலம்பன், குறவன், கானவன், குறத்தி, கொடிச்சி எனப் பெயர் பெற்றனர். பாலை நில மக்கள் விடலை, காளை, மீனி, எயினன், மறவன், மறத்தி, எயிற்றி என்று அழைக்கப்பட்டனர். முல்லை நில மக்கள் தோன்றல், இடையன், ஆயன், மனைவி, கிழத்தி, இடைச்சி, ஆய்ச்சி என்று வழங்கப்பட்டனர். மருத நிலத்து மக்கள் ஊரன், மகிழ்நன், கிழத்தி, மனைவி, உழவன், உழத்தி எனப் பெயர் பெற்றனர். நெய்தல் நில மக்கள் சேர்ப்பன், புலம்பன், நுளையன், பரவன், அலவன், பரத்தி, நுளைச்சி, அலத்தி எனப் பெயர்

பெற்றனர். ஒவ்வொரு நில மக்களுள்ளும் தலைமக்கள், பொது மக்கள் என்னும் இரண்டே பிரிவுகள் உண்டு. அரசன் குடிமகன் என்னும் பிரிவுகளைப் போல இப்பிரிவுகள் அமைந்தவை.

வண்ணம்- அழகு. அழுக்கு ஆடைகளை அழுக்குப் போக்கி வண்ணம் (அழகு) செய்பவன் **வண்ணத்தான்** அல்லது **வண்ணான்** எனப் பெயர் பெற்றான். சலவைத் தொழிலாளிக்கு 'வண்ணத்தான்' என்ற பெயர் வழக்கு இன்றும் மலையாள நாட்டில் இருக்கிறது. உயிரைத் துரும்பாக மதித்துப் பலகல் தொலைவில் ஆழம் தெரியாத கடலில் கட்டு மரங்களைச் செலுத்தி மீன்களைப் பிடித்து வாழ்ந்த நெய்தல் நிலத்தான் **கடலரசன்** எனப் பாராட்டப்பட்டான். அவனே கடற்கரையில் வாழ்ந்த காரணத்தால் கரையான்- கரையாள்- **கரையாளன்** என்னும் பெயர்களைப் பெற்றான். பரவை- கடல்; **பரவன்**- கடலன்; கடலருகில் வாழ்பவன். கடலில் வாழ்பவன். கடலைக்கொண்டு வாழ்பவன் பரவன் எனப் பெயர் பெற்றான். மலையில் வாழ்ந்தவன் **மலையன்** என்றும், காட்டில் வாழ்ந்தவன் **காடன்** காடவன் என்றும், ஊரில் வாழ்ந்தவன் **ஊரன்** என்றும் பெயர் பெற்றனர். ஊரை ஆண்டவன் **ஊராளி** எனப்பட்டான். சேனைத்தலைவர் **நாயன்** எனவும், **நாயகன்** எனவும், தெலுங்கில் **நாயடு** என்றும் மலையாளத்தில் **நாயன்** (நாயர்) என்றும் பெயர் பெற்றனர். பலவகை ஆடைகளுள் தேவாங்கு என்பது ஒருவகை ஆடை; அதனை நெய்தவர் **தேவாங்கர்** எனப்பட்டனர். செக்கு ஆட்டி எண்ணெய் எடுத்தவன் **செக்கான்** எனப்பட்டான். கடலில் முக்கி (மூழ்கி)த் தொழில் செய்தவன் **முக்குவன்** எனப் பட்டான். வேட்டையாடியவன் **வேட்டுவன்** எனப்பட்டான். கஞ்சம்- பித்தளை. கஞ்சத்தால் வேலை செய்தவன் **கஞ்சான்** எனப்பட்டான். இராசிகளைக் கணித்துச் சோதிடம் கூறியவன் **கணியன்** எனப்பட்டான். வேல் ஏந்தி வெறியாடியவன் **வேலன்** எனப் பெயர் பெற்றான். செருப்புத் தைத்தவன் **செருமான்** எனப்பட்டான். குறிஞ்சி நில மகன் **குறிச்சியான்** என்று அழைக்கப்பட்டான்.

இடைக் காலத்தில்

இவ்வாறு சங்ககாலத்து நிலம், தொழில், பண்பு, சிறப்புப்பற்றி உண்டான பெயர்கள் காலப்போக்கில் சாதி பற்றிய பெயர்களாக மாறிவிட்டன. ஆயினும் சாதியற்ற சமணத்தையும், பௌத்தத்தையும் எதிர்த்துப் போராடிச் சைவசமயக் குரவர்களும் நாயன்மார்களும் தங்கள் சமயங்களில் சாதி வேறுபாடுகள் நுழையாதபடி பார்த்துக் கொண்டனர். "புலையராக இருப்பினும் உண்மைச் சிவனடியாராக இருப்பின், யான் தொழத்தகும் கடவுள்

பல. பின் ... தான இந்தியா உருப்படும் என்று அழுத்தமாக அறைந்தார். இரவீந்திரநாததாகூர், காந்தியடிகள் போன்ற பெருமக்களும் இதனையே வலியுறுத்தினர். காந்தியடிகள், பெரியார் ஈ வெ. ரா., திரு. வி.க. போன்ற பெருமக்களின் உழைப்பாலும், பிரசாரத்தாலும், ஆங்கில அறிவினாலும் சாதிக் கட்டுப்பாடு சிறிது சிறிதாகத் தளரத் தொடங்கியது. இன்று இந்திய அரசாங்கம் சாதியற்ற சமுதாயம் உருவாகவேண்டும் என்று கூறுகிறது. பல நூற்றாண்டுகளாக விலங்குகளிலும் கீழாக நடத்தப்பட்ட தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் இன்று அரசாங்க உதவியால் இலவசக் கல்வி பெற்று வாழ்க்கையில் உயர்வைப் பெற்று வருகின்றனர். 'நீ என்ன சாதி?' என்று கேட்கச் சிறிது அறிவுடையவனும் இன்று கூசுகின்றான். இன்றைய சமுதாயத்தில் கலப்பு **மணங்கள்** பெருகி வருகின்றன. சட்டங்களாலும் ஒழிக்கப்பெறாத சாதி வேறுபாடுகள் கலப்புத் **திருமணங்களால்தான்** ஒழிக்கப்படக் கூடும் என்பது அறிஞர் கருத்தாகும்.

3. பொருளாதார வரலாறு

ஒரு நாட்டில் பயிர்த்தொழில், கைத்தொழில், வாணிகம், பண்டமாற்று, நாணயச் செலாவணி என்னும் இவற்றைத் தன்னகத்தே கொண்டதுதான் **பொருளாதாரம்** என்பது. எனவே, இவற்றுள் ஒவ்வொன்றையும் பற்றி இங்கு அறிய வேண்டுவது இன்றியமையாததாகும்.

பயிர்த்தொழில்

சங்க காலத்தில் தமிழரசர் பயிர்த் தொழிலுக்காக ஆறுகளிலிருந்து வாய்க்கால்களை வெட்டுவித்தனர்; காவிரி போன்ற ஆறுகளில் அணைகளைக் கட்டி நீரைத்தேக்கி வேண்டும் நிலங்களுக்கு வாய்க்கால்கள் வழியாக நீரைச் செலுத்தினர். திருவள்ளுவர் உழவைப்பற்றி ஓர் அதிகாரம் பாடியுள்ளார். "உழவன் சோம்பியிருத்தல் ஆகாது. சோம்பல் கொண்ட உழவனைப் பார்த்து நிலமகள் சிரிப்பாள். ஒரு பலம் புழுதி கால் பலமாகக் காயும்படி செய்து சிறந்த எரு இட்டு நிலத்தைப் பண்படுத்த வேண்டும்.

உழவரே உலக மக்களையும் உயிர்களையும் காப்பவர். ஆதலால் உழுதொழில் நாட்டில் முதல்தரமானது என்பது வள்ளுவர் கருத்து. மழை பெய்யாத காலங்களில் உழவு சிறக்காது ஆதலால் அப்பொழுது உழவரிடம் நிலவரி வாங்குதல் ஆகாது என்று புலவர்கள் அரசர்க்கு அறிவுறுத்தியுள்ளனர். குடிகளை வருத்தி அரசாங்க அதிகாரிகள் வரி வாங்கக் கூடாது என்பதும் புலவர் அறிவுரையாகும். கரிகாலன் முதலிய சோழ மன்னர்கள் பழைய ஆறுகளை வளப்படுத்தினர்; புதிய ஆறுகளை உண்டாக்கினர். அவற்றுள் **வீரசோழன், முடிகொண்டான்** என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை. சோழ நாட்டில் மிகப் பிற்பட்ட காலத்தில் அரசனாக இருந்த **திருமலைராசன்** என்பவன் பெயராலும் ஒரு ஆறு வெட்டப்பட்டது.

பல்லவர் ஆண்ட தொண்டை நாட்டுப் பகுதியில் ஆற்று வளம் குறைவு. அதனால் பல்லவர்கள் பெரிய ஏரிகளை வெட்டுவித்தனர். அவை ஏரி என்றும் தடாகம் என்றும் பெயர் பெற்றன. **'மகேந்திர தடாகம்', மாற்பிடுகு ஏரி'** என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை. ஏரியில் தேங்கும் மழைநீர் வாய்க்கால்கள் வழியாக வயல்களுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டது. பாண்டிய நாட்டிலும் பெரிய ஏரிகள் அமைக்கப்பட்டன. அவை குளம் என்றும் கண்மாய் என்றும் பெயர் பெற்றன. சேரநாட்டில் **பெரியாறு** முதலிய ஆறுகள் பாய்ந்து நாட்டை வளப்படுத்தின. இந்த நீர்ப்பாசன வசதிகளால் நெல் முதலிய கூல வகைகள் நன்கு பயிர் செய்யப்பட்டன. நீர்வளமுள்ள பகுதிகளில் ஆண்டுக்கு மூன்று போகமும் பிறபகுதிகளில் நிலத்தின் வளத்திற்கு ஏற்றபடி இரு போகமும் ஒரு போகமும் பயிர் செய்யப்பட்டன.

தமிழ் மக்களுக்குத் தேவையான உணவுப் பொருள்கள் நீங்கலாக எஞ்சிய பொருள்கள் தரை வழியாகவும் கடல் வழியாகவும் பிற நாடுகளுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டு விற்கப்பட்டன.

சங்க காலத்திற்குப் பிறகு வந்த பல்லவர் காலத்திலும் சோழர் காலத்திலும் பிற்பட்ட காலங்களிலும் பயிர்த்தொழில் சிறந்தே வந்தது. ஆங்கில ஆட்சிக் காலத்தில் அணைக்கட்டுகள் பெருகின; நீர்த் தேக்கங்கள் மிகுந்தன. வீணாகக் கடலில் கலக்கும் பல ஆறுகளின் நீர், அணைக்கட்டுகளில் தேக்கப்பட்டு வளம் குறைந்த பகுதிகளுக்கு வழங்கப்படுகின்றன. **மேட்டூர் அணை, பெரியாற்று நீர்த் தேக்கம், பவானி சாகர், மணிமுத்தாற்று நீர்த்தேக்கம்** முதலியவை குறிப்பிடத்தக்கவை. உயிர்களுக்கு நெல்லும் நீரும் உயிர் என்பர். அவை இரண்டையும் குறையின்றி வழங்க நாடாண்ட மன்னர்கள் நல்ல முறையில் முயன்று வந்தனர் என்று வரலாறு கூறுகிறது.

பிறகு தமிழகத்தை ஆண் [illegible] ...ன. சோழர் ஆட் [illegible] கம்பெனியார் [illegible] முசுலிம்கள், கிழக்கிந் [illegible] முதலியவர் காலங்களில் வெளியிடப் பெற்ற நாணயங்கள் பிற நாட்டு நாணயங்களும் கிடைத்துள்ளன. இவை கடற்கரையோரங்களில்- பழைய துறைமுக நகரப் பகுதிகளில் இன்றும் கிடைத்து வருகின்றன. புதுச்சேரியை அடுத்துள்ள கடற்கரையில் அரிக்கமேடு, மூர்த்திக் குப்பம், நசிராம்பட்டினம், பழைய காயல், கொற்கை, வஞ்சிமா நகரம் முதலிய இடங்களில் இவை கிடைக்கின்றன. உள்நாட்டுக் கடைகளிலும் வெளி நாட்டு வாணிகத்திலும் நாணயச் செலவாணி நடைமுறையில் இருந்தது என்று இந்நாணயங்களைக் கொண்டு கருதுவது பொருத்தமாகும்.

அரசாங்கப் பண்டாரம் (Royal Treasury) அக்காலத்தில் இருந்தது. கோவில் பண்டாரம் (Temple Treasury) என்று ஒவ்வொரு பெரிய கோவிலிலும் இருந்தது. அங்கெல்லாம் நாணயங்கள் மிகுதியாக இருந்தன என்று கருதுதல் பொருத்தமாகும். இந்தியாவில் தமிழ்நாடு செய்த உள்நாட்டு வாணிகத்தாலும் வெளி நாட்டு வாணிகத்தாலும், பொருள் வளம் ஓரளவு சிறந்திருந்தது என்று கருதலாம். அரச பண்டாரத்திலும் மீனாட்சி அம்மன் கோவில் போன்ற பெரிய கோவில் பண்டாரத்திலும் பொன்னும் மணிகளும் மிகுந்த அளவில் இருந்தன என்பது, மாலிக்காபூர் படையெடுப்பு விபரங்களால் அறிகின்றோம்.

4. தமிழகத்தில் சமண சமயச் செல்வாக்கு

சமணர் தொண்டு:

" பிறப்பினால் உயர்வு காணும் மனநிலை சமணத்தில் இல்லை."

> *“பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா*
> *செய்தொழில் வேற்றுமை யால்”*

என்பது குறள். சமணர் உணவு, அடைக்கலம், மருந்து, கல்வி என்னும் நான்கு தானங்களைச் செய்வதையே பேரறமாகக் கொண்டனர். (1) அன்னதானம் அறங்களுட் சிறந்தது என்பதை

நாடெங்கும் பரப்பினர். (2) அடைக்கலம் வந்தவரைப் பாதுகாத்தல் வற்புறுத்தப்பட்டது (கவுந்தியடிகள் மாதரிக்கு அடைக்கலச் சிறப்பை வற்புறுத்தியது சிலப்பதிகாரத்தில் காணப்படும்). (3) சமண முனிவர் மருத்துவ மனைகளை அமைத்துப் பொது மக்களுக்கு மருந்துகள் வழங்கினர். ஊர்ச் சிறுவர்களுக்குத் தம் பள்ளிக்கூடத்திலேயே கல்வி கற்பித்தனர். நாட்டு மக்களது மொழியைப் பயின்று, அம்மொழியிலேயே தம் சமயப் பிரசாரத்தை மேற்கொண்டனர். அம் மக்கள் மொழியிலேயே இலக்கண இலக்கிய- நிகண்டு நூல்களைச் செய்து, அழியாப் புகழ் பெற்றனர். இந்த அரிய வழிகளையே கிறித்தவப் பாதிரிமார் பின்பற்றித் தம் சமய வளர்ச்சியைச் செய்து, உலகெங்கும் வெற்றி பெற்று வருகின்றனர்.

கலை வளர்ச்சி: சமணர் தருக்கத்தில் பெயர் பெற்றவர்; சமய வாதத்தில் வல்லவர். எனவே, தருக்கக் கலை அவர்களால் நன்கு வளர்ச்சி பெற்றது. "திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், நாலடியார், நீலகேவி, யசோதர காவியம், சிந்தாமணி, மேரு மந்திர புராணம், திருக் கலம்பகம் முதலிய இலக்கிய நூல்களும், யாப்பருங்கலக் காரிகை, யாப்பருங்கல விருத்தி, நன்னூல், நேமிநாதம் முதலிய இலக்கண நூல்களும், திவாகரம், சூளாமணி முதலிய நிகண்டு நூல்களும், சமணர் செய்தவை". நீலகேசி சமயவாதத்தை உணர்த்தும் நூல். மலைக்குகைகளில் வாழ்ந்த சமண முனிவர்கள் அக்குகைகளில் ஓவியங்களைத் தீட்டினர். நாம் இன்றும் இவற்றைக் காணலாம். இவர்களால் ஓவிய சிற்பக் கலைகள் வளர்ச்சியுற்றன என்று கூறுதல் பொருத்தமாகும்.

ஊன் உண்ணாமை: வேத கால ஆரியர் தம் தெய்வங்களுக்கு ஆடு, மாடு, குதிரை முதலியவற்றைப் பலியிட்டனர். அவற்றைத் தாமும் உண்டனர். சங்க காலத் தமிழரும் ஊன் உண்டனர். ஆனால், காலப்போக்கில் பிராமணரும் பிறரும் ஊன் உண்ணுதலை அறவே நீக்கிவிட்டனர். பௌத்தர் ஊன் உண்ணாதவர்; ஆயினும் கொல்லாமையை மட்டுமே நன்கு வற்புறுத்தினர்; ஊனுண்ணாமையை மிகுதியாக வற்புறுத்தவில்லை. கொல்லாமை, ஊன் உண்ணாமை ஆகிய இரண்டையும் சமணரே வற்புறுத்தினர். இவற்றைத் தம் சமயத்தில் சிறப்புக் கொள்கையாகவும் கொண்டனர்.

> *"கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி*
> *எல்லா வுயிரும் தொழும்"*

என்பது சமணர் அறவுரை. இக்கொள்கை பிற்காலத்தில் சைவரிடத்தும் வைணவரிடத்தும் படிப்படியாகப் பரவியது என்பது பொருத்தமாகும். சைவ வைணவ சமயங்கள் செல்வாக் கடைந்து

பரவியிருந்த காலத்... இது தமிழுக்குப் பெருந்தீமை.

4. சமண முனிவர் வடநாட்டினர். பாலி, வடமொழி முதலிய வடநாட்டு மொழிகளில் வல்லவர். அவர்கள் தமிழைக் கற்று நூல்களை எழுதியபோது அவர்தம் சமயத் தொடர்பான சொற்களும் வழிபாட்டுக்குரிய சொற்களும் பிறமொழிச் சொற்களாகவே தமிழில் கலந்தன. அவர்கள் எழுதிய உரைநடை கலப்பு நடையாகவே இருந்தது. நீலகேசி உரைநடையைச் சான்றாகக் காண்க.

5. தமிழகத்தில் பௌத்த சமயச் செல்வாக்கு

பௌத்த சமயம் அசோகர் காலத்தில் தமிழகம் வந்தது என்பது ஆராய்ச்சியாளர் முடிபு. சமண முனிவர்களைப் போலவே பௌத்த முனிவரும் முதலில் மலைக்குகையில் வாழ்ந்தனர்; பின்பு பல ஊர்களில் பரவினர்; மடங்களையும் கோயில்களையும் அமைத்துக்கொண்டு வாழலாயினர். அவர்கள் மடம் பள்ளி எனப்பட்டது; கோவில் விகாரம் எனப்பட்டது.

கொல்லாமை: வேத வேள்விகளில் ஆடு, மாடு, குதிரை முதலிய உயிர்களைக் கொல்லலாகாது என்று பௌத்தர் வற்புறுத்தினர். அக்கொள்கை நாளடைவில் இந்துக்களிடமும் பரவியது. ஊன் உண்டு வந்த பிராமணர் அறவே உயிர்க் கொலையை நீக்கிவிட்டனர். வேளாளர் முதலிய பிறரும் காலப்போக்கில் புலால் உண்ணலைத் தவிர்த்தனர்.

அரசமரத்துத் தொழுகை: அரசமரத்தின் அடியில் தங்கியிருந்த போதுதான் புத்தர் ஞானத்தைப் பெற்றார். அரச மரம் (போதிவிருட்சம்) புத்தரால் சிறப்புற்றது. அதனால் பௌத்தர் அரச மரத்தைத் தொழுது வந்தனர்; அரசமரத்தின் அடியில் புத்த தேவர் சிலையை அல்லது பாதங்களை வைத்து வழிபட்டு வந்தனர். பௌத்த மதம் தமிழகத்தில் அழிந்து விட்டது. ஆனால், பௌத்த வழிபாட்டிற்குரிய அரசமரம் இந்துக்களிடையே செல்வாக்குப்

பெற்றது. அரசமரத்தடியில் பிள்ளையார் உருவமும் நாகங்களின் உருவங்களும் வைக்கப்பட்டன. தமிழ்ப் பெண்கள் அரசமரத்தைச் சுற்றி வந்து வணங்குகின்றனர்.

மடங்கள்: பௌத்த மதத்தின் உயிர்நாடி சங்கம் என்பது. பௌத்த துறவிகளின் கூட்டமே சங்கம் எனப்பட்டது. அவர்கள் ஊர் தோறும் பள்ளிகளை (மடங்களை) அமைத்தனர். அவற்றில் தங்கி ஊர் மக்களுக்குச் சமய அறிவைப் பரப்பினர்; சிறு பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி புகட்டினர்; பொது மக்களுக்கு மருத்துவ உதவியும் செய்தனர். இம்முறையைப் பின்பற்றியே பிற்காலத்துச் சைவ மடங்களும் வைணவ மடங்களும் வைதிக மடங்களும் தமிழகத்தில் தோன்றின என்பது ஆராய்ச்சியாளர் முடிபு.

அத்வைதம்: கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சங்கரர் போதித்த அத்வைத மதம் 'மாயா வாத மதம்' என்று சைவ வைணவர்களால் கூறப்பட்டது. இராமாநுசர் சங்கரரது அத்வைத மதத்தைப் 'பிரசன்ன பௌத்தம்' (மாறுவேடம் பூண்டு வந்த பௌத்தம்) என்று குறித்துள்ளனர். துவைத மதத்தைத் தோற்றுவித்த மாத்வரும் இவ்வாறு கூறியுள்ளார். பத்ம புராணத்திலும் சங்கரர் மதம் இவ்வாறே கூறப்பட்டுள்ளது. இக்கூற்றுக்களால் பௌத்த சமயத்திலிருந்து ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டன என்பது தெளிவு.

புத்தர் அவதார புருஷர்: புத்தரைத் திருமாலின் ஒன்பதாவது அவதாரம் என்று தசாவதார சரித்திரம் கூறுகிறது. அதனால் வைணவம் புத்தரை ஓர் அவதாரமாக ஏற்றுக் கொண்டது வெளிப்படை. புத்தருக்குச் 'சாஸ்தா' (சாத்தனார்) என்ற பெயர் உண்டு. அவர் ஐயனார் என்றும் அழைக்கப்பட்டார். சைவர் சாஸ்தா அல்லது ஐயனார் என்ற பெயருடன் புத்தரைத் தம் தேவர்களுள் ஒருவராகச் சேர்த்துக்கொண்டனர்.

ஐயனார்: தமிழகத்தில் ஐயனார் கோயில்கள் மிகப் பலவாக இருக்கின்றன. ஐயனார் சமணத்திற்கும் பௌத்தத்திற்கும் உரிய தெய்வம். குதிரையை ஊர்தியாகக் கொண்ட ஐயனார் பௌத்த சமயத்திற்கு உரிய தெய்வமாகும். யானையை ஊர்தியாகக் கொண்ட ஐயனார் சமண சமயத்திற்கு உரிய தெய்வமாகும். தமிழ் நாட்டுச் சிற்றூர்களில் ஐயனார் கோயில்களைக் காணலாம். ஐயனார் ஹரிஹரபுத்திரர் என்று கூறி இந்துக்கள் வழிபடுகின்றனர்.

தருமராசர் கோயில்கள்: புத்தர் பெயர்களுள் 'தருமன்' அல்லது 'தரும ராசன்' என்பது ஒன்று. பிங்கலம், திவாகரம் என்னும் நிகண்டுகளில் இப்பெயர்களைக் காணலாம். எனவே, இவை புத்தர்

6. இசுலாத்தின் செல்வாக்கு

முன்னுரை

கி.பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் மாலிக்காபூர் படையெடுப்பு தமிழகத்தில் நிகழ்ந்தது. பின்பு ஏறத்தாழ 50 ஆண்டுகள் மதுரையில் முசுலிம்கள் ஆட்சி இருந்தது. அதன் பிறகு விசயநகர ஆட்சி, அவர்களுக்கு உட்பட்ட நாயக்கர் ஆட்சி என்பன இருந்தன. கி.பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு 19-ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் கருநாடக நவாபுகள் ஆட்சி, ஐரோப்பிய வணிகர் போராட்டங்கள் முதலியன நிகழ்ந்தன. இந்த நூற்றாண்டுகளில் நாட்டில் போதிய அமைதி இல்லை. இக்காலத்தில் தான் முசுலிம்கள் தமது தமிழ் நூல்களைச் செய்தனர்.

சீறாப் புராணம்

கி.பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டில் கீழைக்கரையில் சையத்காதர் என்ற வள்ளல் ஒருவர் இருந்தார். எட்டையபுர அவைக்களப் புலவராகிய உமறுப் புலவர் வாழ்ந்த காலம் அது. வள்ளல் உமறுப் புலவரைக்கொண்டு நபிநாயத்தின் வரலாற்றைச் சீறாப்புராணம் என்ற பெயரில் பாடுவித்தார். அந்நூல் ஏறத்தாழ 5000 செய்யுட்களைக் கொண்டது. சீதக்காதி இறந்த பிறகு அந்நூல் முற்றுப் பெற்றது. அதனால் பறங்கிப்பேட்டை வள்ளல் அப்துல் காஜி மரக்காயர் என்பவர் ஆதரவில் அரங்கேற்றம் செய்யப்பட்டது.

கி.பி. 19-ஆம் நூற்றாண்டில் பக்ருதீன் புலவர் முகையதீன் புராணம் என்ற காவியத்தைச் செய்தார். அது நாற்பது படலங்களைக் கொண்டது.

பிரபந்தங்கள்

(திருவாங்கூர்ப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் "Tamil Culture" என்னும் வெளியீட்டில் வரைந்துள்ள கட்டுரையையும், திரு. அப்துல் றகுீம் அவர்கள் எழுதியுள்ள "முஸ்லிம் புலவர்கள்" என்னும் நூலையும் துணையாகக் கொண்டு இஃது எழுதப்பெற்றது.)

(1) உமறுப் புலவர் **'சீதக்காதிக் கோவை'** என்ற நூலைப் பாடினார். (2) **'நபிகள் மீது அம்மானை'** என்னும் நூலைக் கவிக் களஞ்சியப் புலவர் (உமறுப் புலவரின் மகன்) பாடினார். (3) 18-ஆம் நூற்றாண்டில் சையது மீராப் புலவர் **'அலி'** என்ற நீதிபதி மீது அம்மானை பாடினார். (4) சித்திரக்கவி சையது இமாம் புலவர் **'திரு மதீனத்து அம்மானை,' 'திருமதீனத்து அந்தாதி'** என்னும்

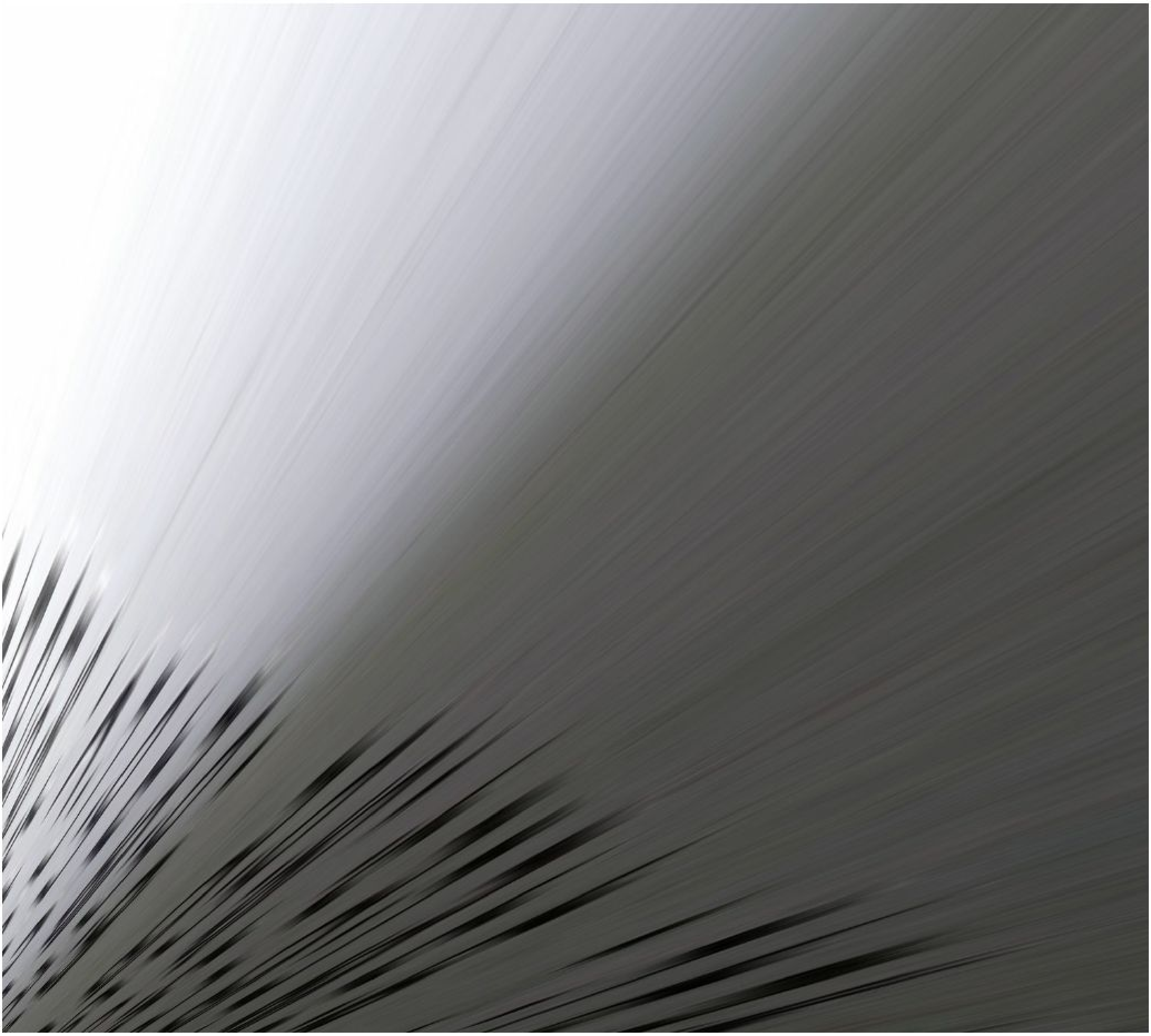

7. கிறித்துவ சமயத்தார் தொண்டு

இந்தியாவுக்குப் போர்ச்சுகீசியர் டச்சுக்காரர், பிரெஞ்சுக்காரர், ஆங்கிலேயர் வந்தனர்; வாணிகம் செய்தனர். இவருள் முதலில் வந்தவர் போர்ச்சுகீசியர். அவர்கள் நமது நாட்டினர் சிலரைக் கிறிஸ்தவராக்கி அவருக்குத் தம் மொழியைக் கற்பித்தனர். போர்ச்சுகீசிய வீரர் இந்தியப் பெண்களை மணந்து கொண்டனர். அவர்களுக்குப் பிறந்தவர்கள் போர்ச்சுகீசிய மொழியையே பேசலாயினர். போர்ச்சுகீசியருக்குப் பின் வந்த டச்சுக்காரர் முதலியோர் போர்ச்சுகீசிய மொழியையே இந்நாட்டில் பொது மொழியாகப் பேசி வந்தனர். அவ்வணிகர்களுடன் வாணிகத்தின் பொருட்டுப் பழகி வந்த தமிழர் போர்ச்சுக்கீசிய மொழியைக் கற்க வேண்டிய தேவையேற்பட்டது. இக் காரணங்களால் போர்ச்சுகீசிய மொழிச் சொற்கள் மட்டும் தமிழில் கலக்கலாயின.

அன்னாசி, கொய்யா, பப்பாய் (பப்பளி), வாத்து குசினி, பீங்கான், கோப்பை, விஸ்கோத்து (பிற்கோத்து), அரக்கு, கமிசு, சப்பாத்து, பாப்பூசு, பொத்தான், மேசை, கதிரை (நாற்காலி), புனல்(Funnel), கடுதாசி, பேனா, கிராதி, விராந்தை (விராண்டா), சிமேந்து (சிமிட்டி) பீப்பா, மேஸ்திரி, கப்பித்தான், ஆயா, பாதிரி, பாப்பு (போப்), பட்டாளம், துருப்பு, சிப்பாய், துப்பாக்கி வயினாத்து, கும்பாசு, நங்கூரம், சாவி, ரசீது, ஆஸ்பத்திரி, ஸ்கூல், கும்பாதிரி(god father), கும்பதினி(god mother) விவிலியம் (பைபிள்), பட்டாசு, ஜன்னல் முதலியன. (மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி, கிறித்துவமும் தமிழும். பக்.90)

இராபர்ட்- டி- நொபிலி

இவர் இத்தாலி நாட்டினர். சமய போதகராய்க் கி.பி. 1606இல் தமிழகம் வந்தார். இவர் தமிழைப் பிழையறக் கற்றார். ஞானோபதேச காண்டம், மந்திர மாலை, ஆத்தும நிர்ணயம், தூஷண திக்காரம், சத்திய வேத லட்சணம், சகுன நிவாரணம், பரம சூட்சும அபிப்பிராயம், கடவுள் நிர்ணயம், புனர் சென்ம ஆட்சேபம், நித்ய சீவன் சல்லாபம், தத்துவக் கண்ணாடி, யேசுநாதர் சரித்திரம் முதலிய பல நூல்களைத் தமிழ் உரைநடையில் எழுதினார்; தமிழ்-போர்ச்சுகீசிய அகராதி ஒன்றையும் வெளியிட்டார்.

வீரமா முனிவர்

இவரும் இத்தாலி நாட்டினர். கான்ஸ்டெண்டின் ஜோசப் பெஸ்கி என்பது இவரது இயற்பெயர். இவர் கி.பி. 1700இல் தமிழகம் வந்தார். தெலுங்கு, வடமொழி, தமிழ் ஆகிய மூன்றையும் கற்றுத் தேர்ந்தார்; இந்துஸ்தானி, பாரசீக மொழிகளையும் கற்றார்; 1740 வரையில் திருச்சியை ஆண்ட சந்தா சாகிபின் திவானாக இருந்தார்.

பின்பு இவர் திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள மணப்பாடு என்னும் ஊரில் தங்கினார்; 1742-இல் அங்குக் காலமானார்.

இவர் தமிழ் 'எ' கர 'ஒ' கரங்களில் திருத்தத்தை உண்டாக்கினார். ஏசுநாதர் வரலாற்றைத் 'தேம்பாவணி' என்ற பெயரில் ஒரு காவியமாகப் பாடினார்; அதற்கு உரை எழுதினார்; **திருக்காவலூர்க் கலம்பகம், அடைக்கலமாலை, கலிவெண்பா, அன்னை அழுங்கல் அந்தாதி, கித்தேரியம்மாள் அம்மானை** என்பன இவர் இயற்றிய செய்யுள் நூல்கள்.

வேதியர் ஒழுக்கம், வேத விளக்கம், பேதகமறுத்தல், ஞானம் உணர்த்தல், திருச்சபைக் கணிதம், வாமன் கதை, பரமார்த்த குரு கதை என்பவை இவர் இயற்றிய உரைநடை நூல்கள்.

தொன்னூல் விளக்கம் (ஐந்து இலக்கணங்களையும் பற்றியது), **கொடுந்தமிழ் இலக்கணம்** என்னும் இரண்டும் இவர் எழுதிய **இலக்கண நூல்கள்**. இவர் **சதுர் அகராதி** ஒன்றை வெளியிட்டார். இதுவே தமிழில் எழுதப்பட்ட முதல் அகராதி. (மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி, கிறித்துவமும் தமிழும். பக்.85) சதுர் அகராதி- பெயர் அகராதி, பொருள் அகராதி, தொகை அகராதி, தொடை அகராதி என்ற நான்கு பிரிவுகளையுடையது; அதனால் சதுர் அகராதி எனப்பட்டது.

சீகன் பால்கு ஐயர்

இவர் செர்மனி நாட்டவர்; கி.பி. 1706-இல் தரங்கம்பாடிக்கு வந்தார். அங்குக் கோயில்களைக் கட்டினார்; பல பள்ளிகளை நிறுவினார்; பலரைக் கிறித்தவராக்கினார்; கிறித்தவ சமய நூல்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தார்; செர்மனி நாட்டிலிருந்து முதன் முதல் அச்சுப் பொறியைத் தரங்கம்பாடிக்கு வரவழைத்தார்; அதனில் தம் நூல்களை அச்சிட்டார். இவர் **தமிழ்- இலத்தீன் இலக்கணத்தையும், தமிழ் - இலத்தீன் அகராதியின்** சில பகுதிகளையும் அச்சிட்டார்.(மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி, கிறித்துவமும் தமிழும். பக்.69)

எல்லிஸ் துரை

இவர் ஆங்கிலேயர்; 1796-இல் சென்னையில் அரசாங்க அலுவலில் அமர்ந்தார். இவர் தமிழ், வடமொழி இரண்டிலும் வல்லவர்; சென்னைச் ...

அடிப்படையில் முடியும் திருமண வாழ்க்கையே மிகச்சிறந்தது' என்பது அறிஞர் கருத்தாகும்.

12. தமிழர் பண்பாடு - I

"ஒருதாய் தான் பெற்ற பிள்ளைகளுள் கற்றவனையே மிகுதியாக விரும்புவாள். சமுதாயத்தில் கல்வி கற்றவன் தாழ்ந்தவனாயினும், உயர்ந்தவர் அவன் யோசனையையே கேட்பர். அவனது யோசனையையே அரசனும் மதிப்பான். எனவே, கற்றவனே வீட்டிலும் சமுதாயத்திலும் அரசியலிலும் சிறப்புப் பெறுவான். ஆதலால் எப்பாடுபட்டாவது ஒவ்வொருவரும் கல்வி கற்பது இன்றியமையாததாகும்" என்று ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் கூறியுள்ளான். அரசனே இத்தகைய எண்ணத்தைக் கொண்டிருப்பின், அவன் ஆண்டநாட்டில் கல்விக்கு குறைவு உண்டோ? தமிழகத்தில் அரசன் முதல் குறவன் குறத்தி ஈறாக எல்லா மக்களும் கல்வி கற்றிருந்தனர். கூலவாணிகன், மருத்துவன், கொல்லன், அறுவை வாணிகன் முதலிய பல தொழில் ஆடவரும், பாணர், குயவர், குறவர், வேடர் என்ற பல இனப் பெண்டிரும் அரசர்கள் பாராட்டத்தக்க புலமையைப் பெற்றிருந்தனர் என்ற உண்மையைச் சங்கப் பாடல்களால் அறியலாம். வளமனையைக் காத்துவந்த பெண்மணியும் கவி பாடினாள் எனின், அக்காலத்துத் தமிழ்ச் சமுதாயம் சிறந்த முறையில் கல்வி பெற்றிருந்தது என்பதை எளிதில் அறியலாம் அன்றோ? கல்வி, கேள்வி, ஒழுக்கம் ஆகிய மூன்றிலும் சிறந்தவர் சான்றோர் எனப்பட்டனர்.

அக்கால மன்னர்கள் கல்விக்கு மிக்க மதிப்பை அளித்தனர்; கலைகளில் வல்லவரைப் போற்றினர்; தம்மை நாடிவந்த கலைஞர் எந்நாட்டவராயினும் அவருக்குப் பரிசில்கள் ஈந்தனர்; உயர்ந்த முறையில் உணவு அருந்தினர். இங்ஙனம் பேரரசரும் சிற்றரசரும் பிற தலைவர்களும் கற்றவரைப் போற்றியதால், தமிழகத்தில் கலைமணம் கமழ்ந்தது. வணிகர்கள் தாம் சென்ற நாட்டு மொழிகளைக் கற்றனர். சாதுவன் வரலாறே இதற்குச் சான்று பகரும். இங்ஙனம் சமுதாயத்தால் ஆதரிக்கப்பெற்ற புலவர்கள் உள்ள

எழுச்சியால் பல பாடல்களைப் பாடினார்கள். வள்ளுவர் திருக்குறளைச் செய்தார்; மதுரைக் கூல வாணிகன் சாத்தனார் மணிமேகலை என்ற காப்பியத்தைச் செய்தார்; இளங்கோவடிகள் நெஞ்சையள்ளும் சிலப்பதிகாரம் செய்தார். உலகப் பொதுமறை என்று போற்றப்படும் திருக்குறள் ஒரு சமுதாயத்திலிருந்து எழுந்தது எனின், அச்சமுதாயம் நாகரிகத்திலும் பண்பாட்டிலும் சிறந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது கூறாதே அமையும் அன்றோ!

சமுதாய அமைப்பு

குறிஞ்சி, பாலை முதலிய ஐவகை நிலங்களில் தலைமக்கள், பொதுமக்கள் என்ற இரண்டே பிரிவுகள் இருந்தன. பெரிய நகரங்களில் மட்டும் அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர், பலவகைத் தொழிலாளர்கள் என்ற பிரிவினர் இருந்தனர். இவை யாவும் தொழில் பற்றியும், நிலம் பற்றியும், பண்பு பற்றியும் உண்டான பிரிவுகளே தவிர, இன்றுள்ளவை போலப் பிறவி பற்றிய சாதிகள் அல்ல. இந்த உண்மையை நாம் மறந்துவிடலாகாது. நவரத்தினங்களை விற்றவர் முதல் அப்பம் விற்றவர் ஈறாக வாணிகம் செய்த அனைவருமே 'வணிகர்' என்று அக்காலத்தில் அழைக்கப்பெற்றனர். எனவே, இன்றுள்ள கடுமையான சாதிப் பிரிவுகள் அக்காலச் சமுதாயத்தைப் பிரிக்கவில்லை. குறத்தி, குயத்தி, பாணத்தி முதலியோரும் சமுதாயத்தில் புலமையும் மதிப்பும் பெற்றிருந்தனர் என்பதை நோக்க- இன்றும் அந்த நிலை வராமல் இருத்தலைக் காண- அக்காலச் சமுதாய அமைப்பு இன்றைய அமைப்பிலிருந்து முற்றும் வேறுபட்டிருந்தது என்பதைத் தெளிவாக அறியலாம். அரசர் தம்மையொத்த அரசரிடமோ, நிலக்கிழார்களிடமோ பெண் கொண்டனர். தலைமக்கள் தலைமக்களிடமும், பொதுமக்கள் பொது மக்களிடமும் மண உறவு கொண்டனர்.

மன்னரும் மக்களும்

அரசர்கள் ஐம்பெருங்குழு, எண்பேராயம் என்ற இரண்டு பெரிய அவையினரின் ஆலோசனைப்படியே அரசாண்டு வந்தனர். அவருள் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளும் இருந்தனர். இக்காலத்தில் நடைபெறுவதைப் போன்ற தேர்தல் முறை அக்காலத்திலும் இருந்தது. இவை அனைத்திற்கும் மேலாக, அரசர்கள் இரவில் மாறுவேடம் பூண்டுகொண்டு நகரைச் சுற்றிவருவர்; மக்களின் தேவைகளையும் அரசாங்கத்திடம் உள்ள குறைகளையும் அறிவர்; அவற்றை நீக்க முற்படுவர். பொற்கைப் பாண்டியன் வரலாறே இதற்கு ஏற்ற சான்றாகும். "நான் காசி